

[Cảnh Khanh] Phù Thế Hội – Thất Nhật

Contents

[Cảnh Khanh] Phù Thế Hội – Thất Nhật	1
1. Chương 1: Nhất, Khởi	1
2. Chương 2: Nhị, Thừa (1) Ngày Thứ Nhất	3
3. Chương 3: Nhị, Thừa (1) Ngày Thứ 2	5
4. Chương 4: Nhị, Thừa (2) Ngày Thứ Ba	8
5. Chương 5: Nhị, Thừa (3) Ngày Thứ Tư	11
6. Chương 6: Nhị, Thừa (3) Ngày Thứ Năm	13
7. Chương 7: Tam, Chuyển	14
8. Chương 8: Tứ, Hợp	16

[Cảnh Khanh] Phù Thế Hội – Thất Nhật

Giới thiệu

Edit: Xuân Hương (aka Haruka) Thể loại: Cảnh Khanh đồng nghiệp, không phải BE, cũng không hẳn HE, chắc là OE =

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-khanh-phu-the-hoi-that-nhat>

1. Chương 1: Nhất, Khởi

Nhất

Sau đó nhiều năm, Cảnh Thiên vẫn hay nhớ tới giấc mộng ấy.

Giấc mộng ấy kéo dài bảy ngày, nhưng đây đưa cảnh mộng một đời của cậu.

Nhị

Khoảng thời gian đó, Cảnh Thiên đang cùng Tuyết Kiến cãi nhau, cậu thực rất khó mà chịu được tính khí đại tiểu thư của Tuyết Kiến. Cuối cùng có một ngày, sau khi Tuyết Kiến hung hăng tát cậu một cái rồi khóc lớn chạy đi, chuyện tình kéo dài suốt một năm của hai người chính thức tuyên bố OVER.

Kì thực Cảnh Thiên không khó chịu, một chút cũng không thấy khó chịu.

Cậu chỉ là không rõ, vì sao sự việc lại biến thành như vậy.

Tuyết Kiến đi rồi, Cảnh Thiên đột nhiên phát hiện gian phòng trọ của cậu tựa hồ càng sinh ra tịch mịch, vì vậy, cậu có ý đem căn phòng kế bên cho thuê.

Cậu bỏ ra một giờ ngồi viết tờ quảng cáo, gồm cả thời gian đem tờ quảng cáo đi dán. Chỉ là nội dung trên đây đơn giản đến mức buồn cười.

Địa chỉ, số điện thoại, phía sau còn thông thêm một câu: những cái khác gọi điện đến bàn bạc.

Vốn cậu cũng muốn viết nhiều một chút, nhưng lúc gọi điện thỉnh giáo cậu bạn Hà Tất Bình đã có kinh nghiệm viết cái này, Hà Tất Bình rất trực tiếp khinh thường cậu: “Ngu ngốc, một tờ quảng cáo mà thôi, viết nhiều như thế cậu xem nó là bản thảo sao?”

Cảnh Thiên im bật.

Sau khi đem quảng cáo đi dán, hầu như không có ai gọi điện đến, cũng không kì quái, người ta bây giờ ngoại trừ người thân cận với mình, đều không muốn cùng người khác ở gần nhau quá.

Khoảng cách quá gần, có một ngày sẽ bị người khác xâm nhập sâu vào tâm hồn, lúc đó mọi bí mật không còn có thể che giấu.

Mà xã hội này, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, không ai thích bị người khác hoàn toàn xem thấu.

Vì vậy, lúc Cảnh Thiên dán xong quảng cáo, trong lòng cũng không đặt quá nhiều kỳ vọng.

Nhưng mà, ngày thứ năm sau khi dán quảng cáo, điện thoại nhà Cảnh Thiên reo lên.

Tam

Gọi điện thoại đến nhà Cảnh Thiên thông thường chỉ có mấy người bạn, vì vậy lúc cậu chạy lại bắt điện thoại, ít nhiều mang theo vài phần mạn bất khinh tâm: “A lô”

Trong điện thoại truyền đến giọng nam ôn hòa: “Cậu là Cảnh tiên sinh phải không, tôi tên Từ Trường Khanh, thấy quảng cáo của cậu tôi rất cao hứng, có thể cho tôi thuê không?”

Cảnh Thiên phát thề, cậu từ trước đến giờ chưa từng nghe qua giọng nói nào dễ nghe như vậy.

Giọng dễ nghe như vậy cậu cũng nghe qua không ít, giọng nói của bạn gái cũ Tuyết Kiến cũng rất dễ nghe, hoạt bát trong trẻo, khiến người ta không cách nào bỏ qua sự tồn tại của cô ấy. Chỉ là so với người này, vẫn thiếu vài phần ôn nhu.

Em gái Long Quỳ của cậu cũng là một đại mỹ nhân, tính cách ôn nhu hay xấu hổ, thanh âm cũng giống người, là dạng đối lập hoàn toàn với Tuyết Kiến. Nhưng con bé quá nhút nhát, không có sự bình tĩnh của người này.

Cậu ngơ ngác mất mấy giây, sau đó mới bình tĩnh lại mà nói: “Có thể.”

Giọng nói dễ nghe tiếp tục truyền đến qua điện thoại: “Có yêu cầu gì hay không?”

Cảnh Thiên biểu hiện rõ ràng có chút bối rối: “Không, không có. Dù anh có mang bạn gái về tôi cũng không để ý, tôi buổi tối sẽ nhớ đóng cửa thật chặt nhét bông gòn vào tai thật kín.”

Tiếng cười trong trẻo vang lên: “Haha... Cảnh tiên sinh thật hài hước, vậy ngày mai tôi sẽ chuyển đến.”

Tứ

Cảnh Thiên còn nhớ, lúc Từ Trường Khanh đến, đã là giữa đêm.

Trăng đêm đó vô cùng xinh đẹp, ánh trăng hoa mỹ đến mức khiến mắt người lung lay, ánh trăng bàng bạc như nước chảy tràn khắp thành phố, phủ lên người nam tử xinh đẹp đứng trước cửa một tầng hoa sa màu bạc.

Chỉ là, đến cả ánh trăng sáng cũng không sánh bằng khuôn mặt người này.

Nam tử khẽ nói: “Xin chào, tôi là Từ Trường Khanh.”

Ngũ

Xin chào, tôi là Từ Trường Khanh.

Đây là câu đầu tiên Trường Khanh nói với Cảnh Thiên khi đến đây.

Lục

Lúc Cảnh Thiên định đi qua nghênh tiếp anh, một con mèo con từ trong lòng Trường Khanh nhảy xuống, chậm rãi đến trước mặt Cảnh Thiên khẽ ngao một tiếng, tư thái ưu nhã uyển chuyển, cũng giống như chủ nhân của nó.

Cảnh Thiên ngồi xổm xuống nhìn nó, chỉ thấy trong đôi mắt trong suốt như bảo thạch của nó chiếu ra vài tia hiếu kỳ, rõ ràng là đang đánh giá cậu.

Người trước cửa khẽ cười thanh thoát: “Tịch, đừng làm ồn.”

Thất

Con mèo tên Tịch đó rất ngoan, nghe tiếng gọi của Trường Khanh liền quay lại đứng bên cạnh anh, Trường Khanh cúi xuống ôm nó vào lòng, có chút xấu hổ cười: “Xin lỗi, Tịch đối người lạ tương đối hiếu kỳ.”

Cảnh Thiên gãi gãi đầu nghĩ xem mình nên nói gì, đối mặt với nam tử xinh đẹp như vậy, cậu lần đầu cảm thấy không biết làm sao: “Cái đó... vì sao gọi nó là Tịch?”

Trường Khanh ngẩng đầu, ánh trăng sáng rơi trên khuôn mặt anh, đôi con ngươi nhất thời lộ ra một màu đen tinh khiết tốt cùng, làm bừng lên màn đêm ngày hè, thâm thúy như bầu trời sao.

“Mèo, là một loại động vật rất kì lạ.”

“Chúng ưu nhã, mỹ lệ, tịch mịch lại thích tự do.”

“Cậu không thể ràng buộc chúng, nếu không chúng rất có thể sẽ biến mất trước mắt cậu.”

“Tôi gọi nó là Tịch, là để lúc nào cũng nhắc nhở bản thân, nó sẽ không mãi mãi ở bên tôi.”

“Cậu có hiểu không?”

Giọng nói của Trường Khanh linh hoạt kì ảo, biểu tình hư vô, khiến tâm thần Cảnh Thiên không khỏi có chút hoảng hốt.

Một lát sau, Cảnh Thiên hồi phục tinh thần, lại nhìn thấy nụ cười ái ngại trên mặt Trường Khanh, phảng phất như biểu tình vừa rồi căn bản chưa từng xuất hiện trên mặt anh.

Cảnh Thiên nhìn anh thật lâu, sau đó nhẹ giọng nói: “Đêm khuya rồi, tôi giúp anh mang đồ vào, sớm nghỉ ngơi đi.”

Trường Khanh mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn cậu.”

Bộ Cảnh Khanh đầu tiên:”>

Ngắn thôi, nhưng để lại rất nhiều cảm xúc khi dịch (thể nên ngồi dịch một lèo luôn:D), và mình thật sự rất thích <>

Đang tìm tiếp bộ thứ hai dịch tiếp. sao Cảnh Khanh nhiều BE thể ko biết, nên chọn mãi vẫn không ra

2. Chương 2: Nhị, Thừa (1) Ngày Thứ Nhất

Nhất

Cảnh Thiên ngáp một cái, từ giường vất vả bò dậy, quần áo cũng chưa mặc đàng hoàng đã chạy ra ngoài, chuẩn bị đánh răng rửa mặt.

Vừa đến phòng khách, đã thấy người đó ngồi bên bàn, mỉm cười hướng cậu chào hỏi: “Cảnh tiên sinh, chào buổi sáng.”

Động tác của Cảnh Thiên ngừng lại, mới nhớ lại việc tối hôm qua Trường Khanh dọn đến. Phát hiện quần áo của mình không chỉnh tề, có chút xấu hổ lại không tiện lộ ra, chỉ giả vờ tức giận nói: “Tôi không phải gọi Cảnh tiên sinh! Tôi chỉ mới hai mươi tuổi!”

Nụ cười trên mặt người đó không đổi: “Vậy tôi gọi cậu Cảnh huynh đệ, được không?”

Nhị

Vậy tôi gọi cậu Cảnh huynh đệ, được không?

Tam

Cùng người này ở chung, Cảnh Thiên luôn thấy tay chân luống cuống, vì vậy cậu vội vã gạt đầu: “Được được.” sau đó nhanh như chớp chạy vào phòng vệ sinh chỉnh trang lại bề ngoài của mình.

Thấy cậu đi rồi, Trường Khanh khẽ gọi một tiếng: “Tịch, lại đây.”

Mèo con khôn ngoan lập tức xuất hiện ở phòng khách, nhảy vào lòng liếm tay anh, phảng phất như đang làm nũng.

Trường Khanh xoa xoa đầu nó, nhẹ giọng nói: “Tịch, người thích cậu ta sao?”

Tịch ngao một tiếng, tựa hồ đang trả lời câu hỏi của anh.

Nụ cười trên mặt Trường Khanh càng thêm ôn nhu, anh không nói thêm, chỉ yên lặng xoa xoa lớp lông mềm của Tịch, Tịch tựa hồ hiểu ý anh, nằm yên trong lòng không nghịch nữa.

Mà tất cả những thứ này, Cảnh Thiên hiện đang trong phòng vệ sinh đều không thấy được.

Tứ

Lúc Cảnh Thiên từ phòng vệ sinh đi ra, trông thấy chính là thân ảnh chuẩn bị ra ngoài của nam tử áo trắng.

Cậu vô thức gọi lại: “Này, anh đi đâu vậy?”

Trường Khanh quay đầu lại cười: “Có việc.”

Đáp án này khiến Cảnh Thiên không hài lòng, nhưng không đợi cậu nói hết, nam tử áo trắng đã biến mất ngoài cửa, ngoài cửa trống không, tựa hồ như chưa từng có người đi qua.

Cảnh Thiên nháy mắt mấy cái, rồi lại nháy mắt mấy cái.

Người này thế nào lại không thấy rồi? Cảnh Thiên nghiêng đầu suy nghĩ vấn đề này.

Tịch còn nằm trên sofa ngáp một cái, nhảy xuống sofa kêu ngao một tiếng đi đến bên chân Cảnh Thiên cọ cọ chân cậu, đáng vẻ có chút đáng thương.

Cảnh Thiên nhìn vẻ đáng thương của nó, lòng mềm xuống, ôm lấy Tịch tức giận nói: “Hừ, một thân trắng như vậy thì hay lắm sao? Cũng chỉ là một miếng Bạch đậu phụ! Đến cả Tịch cũng không cho ăn đã ra ngoài, vậy có chút nào giống chủ nhân không!”

Tịch rõ ràng rất thích cái ôm ấp của cậu, khẽ ngao một tiếng, ngoan ngoãn nằm trong lòng Cảnh Thiên không động đậy.

Ngũ

Lúc Trường Khanh về đến, lại cũng là nửa đêm.

Ánh trăng sáng cũng đẹp như đêm qua, linh linh toái toái (*lẽ loi đứt đoạn) chiếu lên mặt Trường Khanh, mơ hồ hiện lên vài mảng bóng tối.

Cảnh Thiên đã ngủ rồi, chỉ có Tịch bị đánh thức, chạy đến cửa nghênh đón Trường Khanh. Trường Khanh mỉm cười ôm nó, khẽ nói: “Tịch, hôm nay chơi cùng cậu ta có vui không?”

Tịch meo meo vài tiếng, Trường Khanh tựa hồ hiểu lời nó, cười cười: “A, rất vui đúng không? Vậy ta đem người để ở đây được không?”

Tịch lại meo meo mấy tiếng, trong thanh âm tựa hồ mang theo vài phần không thoải mái.
Nghe tiếng kêu của Tịch, Trường Khanh yên lặng ngưỡng đầu nhìn trời, biểu tình biến thành hư không.
Anh lẩm bẩm nói: “Cảnh Thiên, cậu hiện tại sống rất tốt, tôi yên tâm rồi.”
“Hôm nay là ngày thứ nhất.”

3. Chương 3: Nhị, Thừa (1) Ngày Thứ 2

Nhất

Ngày này, Cảnh Thiên không biết vì cái gì mà dậy rất sớm, lấy đồng hồ nhìn mới 7 giờ, nhưng cậu không có ý ngủ tiếp, chỉ có thể rời giường.

Lần này cậu đã biết học ngoan, mặc quần áo rồi mới rón ra rón rén đi ra phòng khách.

Vừa vào phòng khách, cậu bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy người áo trắng ấy nghiêng người dựa vào cạnh ghế sofa, ôm Tịch trong lòng. Đôi mày nhíu lại, không biết đang mơ thấy thứ gì. Hàng mi dài như lông vũ khẽ rung động, mỗi một nhịp rung đều phản chiếu một tia sáng huyền hoặc. Trong một lúc, Cảnh Thiên như mất đi thần trí, hốt hốt hoảng hoảng đi tới trước mặt người ấy, tay run run xoa lên khuôn mặt anh.

Con người xinh đẹp thế này, như vị trích tiên từ trời ghé xuống, sao lại ở trong nhà cậu?

Cảnh Thiên chìm vào mê hoặc.

Cảm thấy sức nặng trên mặt, hàng mi như lông vũ của Trường Khanh vẫy vài cái, đôi mắt sáng ngời khẽ mở.

Cảnh Thiên gấp gáp rút tay lại, đem tay dấu sau lưng, xấu hổ cười cười: “Bạch đậu phụ, chào buổi sáng ~” đã thấy thân thể Trường Khanh khẽ chấn động, tựa hồ có chút thất thố: “Cảnh huynh đệ, cậu gọi Trường Khanh là gì?”

“Bạch đậu phụ a.” Cảnh Thiên có chút mặc danh kì diệu, chỉ một cái tên mà thôi, làm gì phản ứng lớn như thế.

Trường Khanh yên lặng nhìn Cảnh Thiên một hồi, sau đó nhẹ giọng nói: “Không có việc gì.”

Nhị

9 giờ, vừa đúng giờ bình thường Cảnh Thiên hay thức dậy.

Điện thoại reo.

Trường Khanh vừa định nâng người dậy giúp cậu nhận điện thoại, lại bị Cảnh Thiên ngăn lại: “Không có việc gì đâu, quảng cáo đó hôm qua tôi xé rồi. Đại khái là mấy người bạn của tôi gọi điện đến, anh không cần tiếp.”

Bên môi Trường Khanh nổi lên tiểu ý ôn nhu: “Được.”

Tịch lần này không có nhảy lên bàn ăn, chỉ dùng đôi mắt tinh thuần màu băng lam yên lặng nhìn cuộc đối thoại của hai người.

Trường Khanh cũng không xoay đầu, chỉ cười: “Tịch, là người sao, có chuyện gì nói với ta là được rồi.”

Tịch hôm nay tựa hồ không cao hứng mấy, nhưng vẫn nhảy vào lòng anh ngao một tiếng. Trường Khanh vẫn nở nụ cười ôn nhu như cũ: “Không sao, chỉ là sau này chỉ còn người ở cùng cậu ấy.”

Tam

Cảnh Thiên bắt điện thoại, thanh âm huyền ảo từ điện thoại truyền đến khiến cậu suýt đánh rơi vật trên tay, nguồn gốc của đám tạp âm ấy.

Cậu kiên trì đáp lại một câu: “A lô, ai đó?”

Một lát sau, thanh âm bên kia nhỏ dần, giọng của Trọng Lâu truyền đến: “Cảnh Thiên, dậy đi chơi không, tớ biết cậu gần đây chia tay Tuyết Kiến tâm tình không tốt, đi ra ngoài thả lỏng một chút không?”

Cảnh Thiên có chút khó xử, dù sao trong nhà còn có một người: “Cái này... cũng không tốt lắm ha? Trong nhà tớ có người.”

Thanh âm ôn nhuận từ phía sau truyền đến, cường liệt kích thích thính giác của cậu: “Cậu muốn đi ra ngoài sao?”

Cảnh Thiên cứng ngắc, sau đó gật đầu.

Người phía sau khẽ cười: “Cảnh huynh đệ, cậu đi đi, Trường Khanh cũng đi làm.”

Thanh âm trong điện thoại không kiên nhẫn: “Cảnh Thiên, cậu cuối cùng có đi không?”

Cảnh Thiên trả lời gấp gáp: “Được, mấy cậu đợi chút, tớ lập tức đến.” Bỏ điện thoại xuống liền chạy ra ngoài, thuận tiện lưu lại một câu: “Bạch đậu phụ! Hôm nay tôi không về ăn cơm! Tớ đừng chờ phần cho tôi!”

Trường Khanh ôm Tịch nhìn thân ảnh của cậu dần đi xa, nhàn nhạt cười: “Tịch, ta nghỉ ngơi một lát, người giúp ta trông cậu ấy, được không?”

Tịch ngao một tiếng, từ trong lòng Trường Khanh nhảy xuống, đi theo thân ảnh đã đi xa đó.

Tứ

Cậu vừa ra khỏi cửa không xa, một ông lão quần áo rách rưới bên đường gọi lại: “Tiểu huynh đệ!”

Cảnh Thiên nhìn đông nhìn tây phát hiện trên đường không người, không thể làm gì khác là kiên trì đi tới trước: “Lão nhân gia, có việc gì không?”

Đợi cậu nhìn rõ hình dáng của ông lão, nhất thời cảm thấy ông ta rất kì quái, bởi vì, đôi mắt của ông lão này vô thần, rõ ràng là không nhìn thấy cậu, làm sao biết cậu sẽ đi qua?

Ông lão mù đó ngẩng đầu “nhìn” hướng Cảnh Thiên, đôi mắt dù vẫn vô thần, nhưng nhìn thẳng vào cậu.

Trong khoảng khắc ấy, Cảnh Thiên có loại cảm giác kì quái.

Rõ ràng ông không nhìn thấy cậu, nhưng cậu vẫn cảm giác được ông lão là đang nhìn cậu, theo một cách rất kì quái.

Ông lão nhìn cậu hồi lâu, bên môi hiện lên nụ cười mỉa mai: “Tiểu huynh đệ, trên người cậu có loại khí tức không thuộc về nhân loại, gần đây có tiếp xúc với thứ gì không?”

Nghe xong lời này Cảnh Thiên nhẩn máy, trong lòng nghĩ: lại là tên lừa đảo đoán mệnh kiếm tiền.

Cậu cũng không trả lời, quyết định trực tiếp chạy đi.

Ông lão giống như đoán trước được ý đồ của cậu, khẽ cười nói: “Nếu tiểu huynh đệ không muốn nói, lão già tôi cũng không tiện hỏi nhiều.”

“Tiểu huynh đệ, cậu xung quanh có nhiều người bảo hộ, chỉ là cậu không tự biết.”

“Đi thôi, chỉ là, cần nhớ quý trọng người bên cạnh cậu.”

Nghe lời này, bước chân Cảnh Thiên ngừng trong giây lát, sau đó lại bước nhanh đi, không quay đầu lại nữa.

Ngũ

Vì vậy, qua chuyện ồn ào này, đợi Cảnh Thiên đến được nhà Trọng Lâu, đã là việc nửa tiếng sau.

Đứng chờ là Trọng Lâu một đầu tóc đỏ chóc nghe nói là trời sinh, mặc một thân áo đen, đang tựa cửa nhà hắt, thấy cậu tới, nhăn mày: “Cậu làm gì tới trễ như vậy?”

Cảnh Thiên ái ngại xoa đầu: “Ai da... nói rồi trong nhà có người mà, phải giải thích vài thứ cho anh ta, bằng không anh ta đem nhà của tớ làm loạn cả lên thì làm sao đây?”

Trọng Lâu nhướn mày: “Hả? Tớ nhớ trước đây là Tuyết Kiến sống cùng cậu mà, cô ấy không phải chia tay cậu rồi sao?”

“Tớ sống một mình buồn chán, vì vậy đem phòng kế bên cho người ta thuê rồi ~” Cảnh Thiên nhe răng cười, cười đến sáng lạn.

Trọng Lâu không hỏi tiếp, chỉ là nhàn nhạt nói: “Đi thôi.”

Đội bọn họ đi xa, từ chỗ tới một con mèo đôi mắt băng lam đi ra, nó ngáp một cái, đi theo bọn họ.

Lục

Sự việc sau đó, trong ký ức của Cảnh Thiên không rõ ràng lắm, chỉ nhớ Trọng Lâu kéo cậu chạy đông chạy tây, còn mời cậu ăn cơm, sau khi ăn xong Trọng Lâu trực tiếp kéo cậu đi uống rượu.

Cảnh Thiên yên lặng nhìn ly rượu trước mặt, sau đó cẩn thận nhìn Trọng Lâu: “Hong Mao, cái này không phải mục đích cuối cùng của cậu chứ hả?”

Trọng Lâu gạt đầu ra vẻ hiển nhiên: “Đương nhiên, nhất tụy giải thiên sầu mà.”

Cảnh Thiên thoải mái: “Cũng tốt.” cầm ly rượu lên, ngưỡng đầu, đổ cả ly rượu vào cổ họng.

Chỉ là, trong nháy mắt khi cảm giác cay xè chảy qua cuống họng, cậu cũng không biết người xuất hiện trong đầu đến tột cùng có phải Tuyết Kiến hay không.

Một ly rồi một ly rót xuống, hiện tại trong đầu cậu, thân ảnh áo đỏ hoạt bát tùy hứng ấy càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng mờ ảo biến thành thân ảnh bạch sắc.

Cảnh Thiên đã ngà ngà say, mơ mơ hồ hồ nghĩ: thân ảnh bạch sắc ấy đến cuối cùng là ai... vì sao lại quen thuộc như vậy...

Trọng Lâu ngồi bên cạnh, chỉ yên lặng nhìn cậu, thần tình phức tạp.

Ngoài cửa quán bar, Tịch khẽ meo một tiếng, xoay người rời đi.

Thất

Lần này Trường Khanh về tương đối sớm, lúc quay về phát hiện không có ai, cả Tịch cũng không ở.

Anh cười cười, đóng cửa chuẩn bị về phòng, ngoài cửa lại có tiếng mèo kêu quen thuộc.

Trường Khanh mở cửa, ôm Tịch lên sủng nịch nói: “Tịch, cậu ấy đi đâu người biết không?”

Tịch meo một tiếng, từ trong lòng anh nhảy xuống đi ra ngoài.

Trường Khanh trong lòng hiểu rõ, cùng Tịch đi khỏi căn phòng vắng vẻ này.

Bát

Tịch mang Trường Khanh đến quán bar Cảnh Thiên đang ngồi, không biết vì sao, bình thường giờ này quán bar vắng vẻ rất náo nhiệt, nhưng lúc này lại lạnh tỉnh đến mức quỷ dị.

Trường Khanh cảm nhận được, bên trong truyền đến khí tức với anh mà nói rất quen thuộc.

Chậm rãi đi vào quán bar, ánh vào trong mắt là Cảnh Thiên say mềm ngã đầu vào quầy bar, còn có ngồi bên cạnh là Ma Tôn một đầu tóc đỏ đang tự rót cho mình một ly rượu nhỏ.

Trọng Lâu thấy Tịch thì nhăn mày: “Khó trách bản tọa cứ cảm thấy có người đi theo, ra là tiểu gia hỏa nhà người.”

Tịch tựa hồ có chút e sợ Trọng Lâu, chạy lại chân Trường Khanh rụt người lại.

Trường Khanh ôm Tịch lên, mỉm cười nói: “Trọng Lâu, lâu rồi không gặp.”

Trọng Lâu khẽ hừ một tiếng: “Không ngờ người cũng ở bên cạnh hắn, người thuê phòng mà hắn nói là người sao?”

Trường Khanh gật đầu: “Đúng vậy. Nhưng không nghĩ người cũng đến.”

Trên mặt Trọng Lâu mất đi biểu tình: “Bản tọa dù có ở bên hắn trăm năm, ở ma giới bất quá cũng chỉ là trăm ngày.”

Trường Khanh im lặng, nhẹ nhàng nâng Cảnh Thiên đã say mềm dậy: “Ta mang hắn trở về.”

“Tùy người.” Trường Khanh đứng dậy rời đi.

Một giây trước khi đi khỏi quán bar, Trọng Lâu bỏ lại một câu: “Bản tọa có thể ở bên hắn trăm năm, còn người, Từ Trường Khanh, người có thể ở bên hắn bao lâu?”

Không chờ Từ Trường Khanh trả lời, thân ảnh Trọng Lâu đã biến mất sau cánh cửa.

Cửu

Công Cảnh Thiên quay về, Trường Khanh tựa hồ dùng hết cả khí lực, đến cả thở cũng không ra hơi.

Anh nhẹ nhàng đem Cảnh Thiên đặt lên giường, sau đó ngồi bên cạnh, yên lặng nhìn cậu.

Cũng giống y hình dạng Cảnh Thiên khi sáng nay ngây ngốc nhìn anh.

Nghĩ đến đây, Trường Khanh không nhịn được nổi lên một tia tiểu ý bên khóe miệng.

Tịch đi vào định kêu lên, nhưng Trường Khanh đã gơ tay đặt lên môi, làm động tác giữ yên lặng.

Tịch nhảy lên giường, khó hiểu nhìn Trường Khanh.

Trường Khanh cười cười, nằm xuống bên cạnh Cảnh Thiên, nhẹ giọng nói: “Tịch, ta biết người muốn nói gì, nhưng đừng cản ta được không? Chỉ một đêm thôi.”

Trong mắt Tịch nổi lên thần sắc bất đắc dĩ, không tiếng động nhảy xuống giường đi ra ngoài.

Ánh trăng sáng từ cửa sổ xuyên qua, chiếu lên thân ảnh hai người đang chìm sâu vào giấc ngủ, trong đó thân ảnh Trường Khanh mơ hồ hiện lên vài phần cảm giác hư vô.

“Hôm nay là ngày thứ hai.”

4. Chương 4: Nhị, Thừa (2) Ngày Thứ Ba

Nhất

Lúc Cảnh Thiên tỉnh dậy, chỉ cảm thấy đầu đau như sắp nổ tung, cậu phát thệ, từ nay tuyệt đối không uống rượu nữa. Đặc biệt là không dám dùng cái tên gia hỏa xấu xa Trọng Lâu đó đi uống, không thì có ngày uống chết cũng không biết.

Cậu chịu đựng cảm giác choáng ngợp đầu, miễn cưỡng đứng dậy khỏi giường, lại lảo đảo, xem chút té sắp xuống.

Trường Khanh đi vào nhìn thấy hình dạng chật vật của cậu, gấp gáp chạy lại đỡ: “Cảnh huynh đệ, cậu có sao không?”

Cảnh Thiên miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn Trường Khanh, chỉ thấy trong ánh mắt Trường Khanh ngập tràn thần sắc quan tâm, còn một tia tình cảm nói không nên lời.

Khoảng cách giữa bọn họ trong khoảng khắc đó rất gần rất gần, gần đến mức khiến cậu mơ hồ.

Cậu thậm chí quên mất cơn choáng đầu của mình, chỉ yên lặng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của người trước mắt, hàng mi dài thật dài ấy, đôi môi hồng nhuận...

Đợi đến lúc thần chí quay về, cậu phát hiện bản thân đã không nhận được xúc động mà hôn lên đôi môi của người trước mặt.

Nhị

Trường Khanh không hề ngờ đến, cậu ta sẽ hôn mình.

Nhưng anh cũng không đẩy Cảnh Thiên, mặc nam tử trước mắt ôm mình.

Không sao cả, đối anh mà nói, điều này sẽ không thành gánh nặng.

Anh vốn vì cậu mà tới, muốn xem cậu sống có tốt hay không.

Tam

Ngoài cửa có tiếng mèo kêu, đánh thức Cảnh Thiên, cậu vội vã rời khỏi Trường Khanh, trên mặt nổi lên một tia ửng hồng.

Sắc mặt Trường Khanh vẫn không thay đổi, cười cười: “Tịch, đói rồi sao? Đợi một chút ta mang đồ ăn đến cho người.”

Tịch đi đến bên cạnh Trường Khanh kêu meo meo, phảng phất như đang đồng ý.

Cảnh Thiên trực tiếp ngơ ngác: “Con mèo này... linh tính thật mạnh!” Hắn cũng không biết bản thân vì sao lại nói ra từ linh tính, chỉ là trong vô thức.

Trường Khanh đỡ Cảnh Thiên về lại giường, sau đó ôm Tịch lên, nói: “Cảnh huynh đệ, lần sau đừng uống nhiều rượu như thế, không tốt cho thân thể, nằm thêm một lát đi, Trường Khanh giúp cậu nấu chút canh giải rượu.”

Cảnh Thiên vẫn còn kì quái bản thân tối hôm qua vốn là ở quán bar uống rượu, sao vừa tỉnh lại ở trong nhà rồi, nghe lời của Trường Khanh nhất thời thư thái: “A, Bạch đầu phụ, là anh mang tôi về sao? Cảm ơn.”

Trường Khanh ngoái đầu lại cười: “Không cần khách khí.”

Tứ

Đợi đến lúc Trường Khanh quay lại phòng Cảnh Thiên, đã là nửa tiếng sau.

Tịch theo Trường Khanh đi theo, vừa vào cửa đã nhảy lên giường dựa vào người Cảnh Thiên, dùng đôi mắt hiểu kì nhìn cậu.

Trường Khanh đang cầm canh không tiện ôm Tịch lên, chỉ nhàn nhạt nói: “Tịch, xuống đây.”

Tịch ngoan ngoãn từ bên người Cảnh Thiên nhảy xuống, Cảnh Thiên miễn cưỡng nâng người dậy, lại ngã trên giường, cảm giác vụng về này thật mạnh.

Trường Khanh để bát canh xuống đỡ Cảnh Thiên ngồi dậy, cầm lấy thìa đút cho cậu.

Cảnh Thiên cảm thấy tình cảnh trước mặt có loại quen thuộc đến mức danh kì diệu, phảng phất cách đây rất lâu, có người đã từng làm vậy cho cậu.

Nhưng, cậu rõ ràng chỉ mới hai mươi tuổi.

Cậu lạc vào mê vọng rồi, nhưng nhìn thấy cái thìa kia đột nhiên rời đi, sau đó người trước mặt nở nụ cười khe khẽ: “Được rồi, Cảnh huynh đệ cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Uống xong canh giải rượu, cậu đích xác thanh tỉnh không ít, chỉ là cảm giác mê vọng trong lòng đó, làm thế nào cũng không biến mất. Cậu gật đầu: “Ừ.”

Trường Khanh ôm Tịch lên đi ra ngoài, nhàn nhạt nói: “Vậy Trường Khanh an tâm rồi.”

Ngũ

Trường Khanh vừa về phòng mình, thân hình đột nhiên lung lay mơ hồ, phảng phất như sắp tan biến.

Tịch cảm thấy không ổn, lo lắng kêu meo meo, nhưng bị Trường Khanh bịt miệng lại.

“Không thể... không thể để cậu ấy biết.” Trường Khanh thấp giọng nói.

Đêm hôm đó ngoài ý muốn gặp gỡ Ma Tôn, ma khí trên thân hắn đã làm cho thân thể anh bị thương nặng.

Trường Khanh hiểu rất rõ, bản thân không cầm cự được lâu nữa.

Tịch yên lặng rời khỏi ngực anh, trong đôi mắt băng lam đột nhiên phát ra tia lam quang, nhất thời thân ảnh Trường Khanh biến mất khỏi phòng, phảng phất như bị hút vào đôi đồng tử của Tịch, nó kêu meo meo vài tiếng, từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Lục

Sự biến mất đột nhiên của Trường Khanh, Cảnh Thiên hầu như không chú ý đến, vì mấy ngày qua, buổi sáng anh vẫn thường không ở, Cảnh Thiên cũng đã quen rồi.

Hơn nữa cậu vẫn còn bị hành hạ bởi cơn đau đầu tối hôm qua, không cách nào nghĩ được chuyện khác.

Đương nhiên, cậu cũng có nhớ đến nụ hôn mạc danh kì diệu sáng nay.

Cậu không rõ vì sao bản thân lại có xung động như vậy, nhưng cậu biết, cậu động tâm rồi.

Vì một người nam tử mà động tâm.

Dù người nam tử này có khuôn mặt xinh đẹp còn hơn nữ tử bình thường, anh ta cuối cùng vẫn là nam tử.

Cảnh Thiên hiểu rất rõ, cảm tình này sẽ không được người đời chấp nhận.

Thất

Lúc Trường Khanh quay về, anh đi cùng Tịch.

Cảnh Thiên đại khái vì hôm qua ngủ khá nhiều, hôm nay căn bản ngủ không được, kết quả dứt khoát ngồi ở phòng khách xem ti vi, thuận tiện chờ Trường Khanh luôn.

Trường Khanh mở cửa, ánh trăng sáng rực chiếu khắp gian phòng.

Cảnh Thiên ngồi dậy nghênh tiếp: “Anh về rồi, Bạch đậu phụ.”

Cậu không tự giác đem người nam tử trước mắt vốn chỉ vừa ở chung hai ngày này xem như người nhà, rất tự nhiên, phảng phất như anh là người đã ở cùng cậu cả một đời.

Nhưng Cảnh Thiên phát hiện một việc.

Từ sau khi Trường Khanh đến, cậu phát hiện ánh trăng mỗi đêm nơi thành phố này đều trở nên hoa mỹ một cách kỳ diệu, giống như đang tôn lên thêm vẻ xinh đẹp của người trước mắt.

Cảnh Thiên bị suy nghĩ này của mình chọc cười, ánh trăng cũng sẽ thay đổi theo tâm ý người ta sao?

Nhưng cậu không thể phủ nhận, người trước mắt dưới ánh trăng xác thực rất đẹp.

Đẹp đến mức như thể không phải người của thế gian này.

Cảnh Thiên đột nhiên nghĩ đến một câu thơ:

“Bắc phương hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc.

Trữ bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc, giai nhân nan tái đắc.”

Dù là miêu tả nữ tử, nhưng chẳng phải cũng thích hợp với nam tử trước mắt sao?

Cảnh Thiên nhìn đến si mê, nhưng không phát hiện thần sắc Trường Khanh có chút trắng bệch.

Trường Khanh nhìn hình dạng ngơ ngốc của cậu, phì cười: “Cảnh huynh đệ, phát ngốc gì vậy? Trễ như vậy rồi, đi nghỉ ngơi đi.”

Cảnh Thiên ngốc ngốc gật đầu: “A.” sau đó tiếp tục giữ nguyên thần tình ngơ ngốc đó mà vào phòng.

Trường Khanh còn chưa quay lại phòng mình, chậm chậm bước đến cửa sổ ngắm trăng. Nhẹ nhàng sờ lông ma của Tịch đang nằm trong lòng mình, nhẹ giọng nói: “Tịch, vì sao phải như vậy?”

Tịch có chút bất mãn kêu hai tiếng, tựa hồ oán giận cái gì.

Trường Khanh bắt đắc dĩ cười: “Ta biết ngươi là vì muốn tốt cho ta, nhưng thân thể này của ta đã không cầm cự được lâu nữa, ngươi không cần tự làm khổ, hủy đi tu hành của mình.”

Tịch im lặng, nằm yên trong lòng anh không lên tiếng nữa.

“Hôm nay, là ngày thứ ba.”

5. Chương 5: Nhị, Thừa (3) Ngày Thứ Tư

Nhất

“Đinh đong” chuông cửa reo lên.

Cảnh Thiên còn đang trong phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, vì thế Trường Khanh đi mở cửa.

Từ phòng khách đến cửa chỉ là một con đường ngắn thật ngắn, nhưng Tịch ở dưới chân anh không ngừng đảo quanh, tựa hồ đang làm nũng.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện đồng tử màu lam của nó đã thâm hơn.

Không còn là màu băng lam xinh đẹp vốn có, mà mang thêm mấy phần thâm thúy.

Tựa hồ màu sắc của biển sâu, bi thương bao dung cả thế gian.

Nhị

Cửa mở.

Một cô gái áo đỏ đứng trước cửa, sau lưng cô còn có một cô gái áo lam.

Với Trường Khanh mà nói, hai vị này anh đều thập phần quen thuộc.

Tuyết Kiến, và Long Quỳnh.

Anh không biểu hiện ra một tia kinh ngạc, sau khi gặp Trọng Lâu, anh đã không còn kinh ngạc khi xung quanh Cảnh Thiên xuất hiện những người này.

Tất cả, đều là việc đã định trước thật tốt, không phải sao?

Tam

Tuyết Kiến thấy người mở cửa không phải Cảnh Thiên, lập tức che miệng, lùi về sau vài bước nhìn chăm chăm biển số nhà.

Long Quỳnh đứng phía sau cô sợ hãi nói: “Chị Tuyết Kiến, đây là nhà của anh mà...”

Cảnh Thiên nghe tiếng chuông cửa, trong miệng còn ngậm bàn chải đánh răng đã chạy ra ngoài. Thấy Tuyết Kiến đứng ngoài cửa, cậu xém chút phun luôn bàn chải ra ngoài: “Trư... Trư Bà?”

Tuyết Kiến thấy cậu đi ra, lập tức chỉ hướng Trường Khanh: “Thái Nha! Người này là ai? Sao ở chung với cậu?”

Trường Khanh mỉm cười tiếp lời cô: “Tôi chỉ là mấy ngày trước thấy quảng cáo cho thuê phòng của cậu ấy thì có hứng thú, vì vậy xin thuê phòng kế bên của cậu ấy thôi.”

Cảnh Thiên còn ngậm bàn chải liên tục gật đầu.

Tuyết Kiến còn chút hồ nghi nói: “Là như vậy sao?”

“Ừ” Cảnh Thiên để tình trạng quần bách khi này không xảy ra nữa, lấy bàn chải ra khỏi miệng.

Tứ

“Em tên Đường Tuyết Kiến, anh gọi em Tuyết Kiến được rồi! Cô ấy là Long Quỳnh, là em gái của Cảnh Thiên! Sao nào, rất đẹp đúng không?” Tuyết Kiến vừa sửa xong thái độ dữ dằn lúc này, đã trở nên cực kỳ hoạt bát.

“Xin chào, tôi là Từ Trường Khanh” Tuyết Kiến nói rất nhiều, Trường Khanh chỉ đáp lại một câu.

Một lúc sau, không khí trong phòng khách có chút cứng ngắc.

Cảnh Thiên chỉ ngồi im bên cạnh cười ha ha: “Ha... ha ha, Trư Bà cậu đừng tức giận, Bạch đậu phụ là người như vậy đó.”

“Bạch đậu phụ?” Tuyết Kiến thoáng nhướn mày.

Nhưng thấy Trường Khanh ôm Tịch đứng lên: “Mọi người từ từ nói chuyện, Trường Khanh phải đi làm rồi.” Nói xong, cũng không thả Tịch xuống mà rời khỏi chỗ này.

Ngũ

Sau khi Trường Khanh đi, Tuyết Kiến nhỏ giọng lẩm bẩm: “Ai tin chứ? Có người nào đi làm mà mang mèo theo không?”

Cảnh Thiên có chút không đồng ý: “Người ta có việc của người ta, cậu quản nhiều làm gì?”

“Hừ!” Tuyết Kiến xoay đầu không thèm quan tâm đến cậu.

Long Quỳnh nhỏ giọng nói: “Anh... anh không cần như thế, chị Tuyết Kiến đến tìm anh là để giải hòa...”

“Cái gì?!” Cảnh Thiên vừa lúc đang uống nước sắc một ngụm nước trong cổ họng.

Lục

Tuyết Kiến đi rồi.

Cảnh Thiên cảm thấy rất loạn, cậu không biết nên lựa chọn thế nào.

Cậu biết mình đã động tâm với Trường Khanh rồi, nhưng cậu không bỏ xuống Tuyết Kiến được.

Cậu cuối cùng thừa nhận, cậu là yêu cô. Thái độ không chút khó chịu ẩn hiện trong tim khi đó, kì thực chỉ là cậu đang tự lừa dối mình.

Tiếng mèo kêu quen thuộc truyền đến, Tịch không biết từ khi nào đã xuất hiện, động tác nhẹ nhàng nhảy lên bàn nhìn cậu.

Cảnh Thiên nghĩ, nó đến tốt cùng là làm cách nào mà vào đây?

Hay là, từ cửa sổ?

Cảnh Thiên bị suy nghĩ của mình chọc cười.

Nhưng cậu không dám nhìn vào mắt Tịch, đôi mắt ấy quá tinh thuần, tinh thuần đến mức khiến cậu không dám nhìn thẳng.

Ánh mắt của Tịch, phẳng phất như có thể nhìn xuyên tất cả.

Bao gồm cả bóng tối trong nội tâm cậu.

Cậu rất sợ.

Một người một mèo cứ thế giăng co thật lâu, Cảnh Thiên đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Vì sao, cậu muốn giăng co cùng một con mèo chứ?

Tịch chỉ là mèo, không có gì hơn.

Cậu cười rồi quay về phòng mình, đóng cửa lại.

Tịch ngồi trước cửa phòng cậu, ngồi thật lâu thật lâu.

Thất

Cảnh Thiên nghe thấy, tiếng Trường Khanh quay về.

Âm thanh rất nhẹ, tựa hồ sợ đánh thức cậu.

Cậu còn nghe thấy, tiếng mèo kêu thật khẽ.

Sau đó, tiếng bước chân vang lên.

Tiếng bước chân ấy dừng lại trước cửa phòng cậu, sau đó cậu nghe thấy thanh âm dễ nghe của Trường Khanh, mang theo chút tịch mịch.

“Hôm nay, là ngày thứ tư.”

6. Chương 6: Nhị, Thừa (3) Ngày Thứ Năm

Nhất

Cảnh Thiên suy nghĩ nguyên buổi tối, cuối cùng quyết định để Trường Khanh dọn đi.

Cậu không cách nào đổi mặt dục vọng đen tối trong tim mình.

Cậu nghĩ, Tuyết Kiến mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhị

Tiếng bước chân nặng nề hướng vào phòng khách, thoáng nhìn khuôn mặt mỉm cười của người nọ: “Cảnh huynh đệ, chào buổi sáng.”

Cảnh Thiên rất thiếu tinh thần đáp lại một câu: “Chào buổi sáng.”

Nghe thanh âm của cậu, Tịch đang nằm trong lòng Trường Khanh ngẩng đầu nhìn, mục quang băng lãnh khiến cậu không dám nhìn lại.

Một hồi sau, cậu úp úp mở mở nói: “Cái này... Bạch đậu phụ, anh có thể dọn ra được không?”

Trường Khanh không có tức giận như trong tưởng tượng của cậu, chỉ khẽ nói: “Sao vậy?”

Đối diện mục quang thản nhiên của Trường Khanh, cậu càng chân tay luống cuống: “Vì... đúng rồi, tôi có một người bạn muốn ở, vì vậy...” Cậu không dễ dàng gì mới tìm được lý do, lại lắp bắp nói: “Cái đó... vì là tôi bội ước, anh có thể không cần trả tiền thuê nhà.”

Trường Khanh liếc nhìn hắn thật sâu, sau đó nói: Được rồi, Trường Khanh hai ngày sau sẽ dọn đi.”

7. Chương 7: Tam, Chuyển

Nhất

Tịch tựa hồ không biết chủ nhân của nó sẽ chuyển đi, vẫn như trước mỗi ngày cùng anh chơi đùa.

Nó không biểu lộ ánh mắt băng lãnh mà Cảnh Thiên từng thấy qua lần nào nữa, điều này khiến Cảnh Thiên có chút an tâm.

Cậu nghĩ, đó chắc chỉ là do mình bị ảo giác?

Chỉ là một con mèo sao có thể có ánh mắt đó?

Nhị

Hai ngày sau, Cảnh Thiên thức dậy rất sớm, phát hiện phòng Trường Khanh đã trống không, sạch sẽ đến mức tựa hồ như chưa từng có người ở qua.

Chỉ là không có cả bụi.

Cảnh Thiên trong lòng nghi hoặc: anh ta đi lúc nào? Sao không cáo từ mình một tiếng, thật là...

Nhưng thấy Tịch chạy tới chạy lui trong phòng khách, ngược với sự an tĩnh thường ngày.

Cảnh Thiên chạy lại ôm nó, nhẹ nhàng sờ lông mao trấn an nó.

Cảnh Thiên nghĩ, vì sao đồ của anh ta thứ gì cũng không thấy, nhưng chỉ để lại Tịch?

Bạch đầu phụ rõ ràng sưng ái nó như thế.

Ngày hôm nay, chính là ngày thứ bảy.

Tam

Là như thế, Từ Trường Khanh biến mất khỏi cuộc sống của Cảnh Thiên.

Đến đột nhiên, đi cũng đột nhiên.

Đột nhiên đến mức khiến Cảnh Thiên không kịp phản ứng.

Ngày này, ôm Tịch chơi đùa, cậu đột nhiên cảm thấy một tia sợ hãi.

Người nọ, sợ là không thể gặp lại được nữa...

Cũng đúng, cảm giác người kia mang đến cho cậu, vốn là người sẽ không xuất hiện trước mặt một tục nhân như cậu.

Có được một đoạn duyên phận này, là phúc khí của cậu.

Không đòi hỏi quá nhiều, luôn là nguyên tắc của Cảnh Thiên.

Tứ

Lúc Cảnh Thiên đáp ứng hòa hảo lại với Tuyết Kiến, nhìn thấy cô em gái bảo bối của mình cười tươi như hoa, quả thật so với Tuyết Kiến còn hài lòng hơn.

Lúc cậu ôm Tuyết Kiến, trong lòng nhưng lại nghĩ đến người đó.

Đến tốt cùng quyết định của cậu đúng hay sai? Cảnh Thiên không rõ.

Nhưng cậu đã không còn cách nào quay lại.

Ngũ

Sau đó, Tuyết Kiến và Cảnh Thiên kết hôn.

Tịch vẫn luôn ở nhà của cậu, cùng Tuyết Kiến ở chung cũng rất hòa hợp, hoàn toàn không có chút nào ngăn cách.

Cảnh Thiên mỗi lần nhìn thấy nó, đều sẽ nhớ đến Trường Khanh.

Ánh mắt vĩnh viễn bình tĩnh ấy, còn có nụ cười mỉm ôn nhu... tất cả những thứ này, trong đầu cậu rõ ràng không gì sánh được.

Cậu biết, mình quên không được.

Vĩnh viễn đều không thể quên được.

Lục

Qua mấy chục năm, Cảnh Thiên đã rất già rất già.

Nhưng Tịch vẫn không đổi, Tịch vẫn giữ nguyên hình dáng lúc đầu.

Tuyết Kiến đã mất, cậu một người sống cùng Tịch.

Còn có lúc sẽ nhớ đến người đó.

Trước khi cậu chết, cậu nhìn thấy Tịch nằm trên ngực mình, đồng tử bằng lam nhìn cậu, vẫn mang vẻ hiêu kỳ như trước đây.

Cậu rất muốn lại sờ sờ lông mao của Tịch, nói với nó, cậu không thể tiếp tục sống cùng nó.

Nhưng không làm được, cậu đã sắp chết rồi.

Cuối cùng, cậu nhắm mắt, cũng không còn tỉnh lại nữa.

Thất

Lúc Cảnh Thiên mở mắt ra lần nữa, trước mắt là một màn u tối, một người nữ tử đứng trước mặt hắn, quanh thân phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Khuôn mặt cực đẹp, mang theo một tia linh động, khiến cậu cảm thấy có chút quen thuộc.

Nữ tử nhắm mắt nói với cậu: “Cảnh Thiên, một đời này, ngươi có hối hận qua chuyện gì không?”

Cảnh Thiên không đáp lời nàng, chỉ hỏi: “Cô là ai?”

Nữ tử đó mở mắt ra, hiện lên đôi mắt bằng lam đối cậu mỉm cười: “Như thế này, ngươi có nhận ra?”

Cảnh Thiên ngốc ngốc nhìn nàng thật lâu, sau đó kinh hô: “Tịch!”

“Không sai, ta là Tịch.” Nữ tử mỉm cười. “Hiện giờ, có thể trả lời câu hỏi của ta được chưa?”

Cảnh Thiên trầm ngâm một lát, lại nói: “Tôi không phải đã chết rồi sao? Tại sao lại ở đây?”

Tịch nhàn nhạt đáp: “Không sai, ngươi đã chết rồi, ngươi hiện giờ bất quá chỉ là quỷ hồn mà thôi.”

“Thật sao... tôi đã chết rồi.”

“Nếu nói hối hận... tôi hối hận nhất, là lúc 20 tuổi đã để anh ấy đi.” Cảnh Thiên nhớ lại thân ảnh bạch sắc ấy, thần tình bi thương nói.

Tịch nhếch khóe miệng: “Kì thực ngươi không cần hối hận, dù ngươi không để hắn đi, qua bảy ngày, hắn vẫn phải rời đi.”

“Sao lại thế?” Cảnh Thiên mở to mắt.

“Trường Khanh đó, bất quá chỉ là một cỗ chấp niệm mà thôi. Tuy nhiên khi gặp ngươi, chấp niệm liền tán, hắn làm sao có thể tiếp tục tồn tại?”

“Có thể kéo dài bảy ngày, đã là kết quả nỗ lực của ta. Quỷ hồn của hắn sớm đã tán, lưu lại gần như chỉ là một cỗ chấp niệm mà thôi.” Tịch nhẹ giọng nói.

Cảnh Thiên chán nản ngồi bệt xuống đất: “Nói như vậy... tôi không thể gặp lại anh ấy?”

Tịch lộ ra một nụ cười mỉm mê người: “Nếu không thể, ta sao lại tìm ngươi?”

Cảnh Thiên che miệng: “Cô có thể cho tôi gặp lại anh ấy?”

Tịch lắc đầu: “Có thể gặp lại, nhưng nếu muốn sống cùng hắn, còn phải dựa vào chính người.”

“Hiện tại, cho người một cơ hội, để người quay về khoảng thời gian của người và hắn. Cảnh Thiên, người có nguyện ý không?” Tịch nghiêm nghị nói.

Cảnh Thiên dùng hết sức gật đầu: “Ừ!”

Chỉ thấy Tịch vung tay, trước mắt Cảnh Thiên xuất hiện một thông đạo sáng rực: “Đi thôi, Cảnh Thiên.”

Cảnh Thiên trước khi đi vào đột nhiên quay đầu: “Tịch, cô cuối cùng là người nào? Vì sao giúp tôi như vậy?”

Nụ cười của Tịch trở nên tịch mịch: “Ta sao? Ta chỉ là một sinh linh quanh quẩn ngoài lục giới, ta cũng không biết mình là ai. Người nhanh đi đi, Trường Khanh ở đầu bên kia chờ người.”

Bị một cổ đại lực kéo, Cảnh Thiên trực tiếp ngã vào thông đạo, biến mất.

Tịch nhàn nhạt cười, cũng biến mất khỏi nơi đó.

8. Chương 8: Tứ, Hợp

Cảnh Thiên rơi vào thông đạo, phát hiện mình đang ở một nơi không quen biết, nhưng nơi này khiến cậu cảm thấy cực kỳ quen thuộc.

Thanh âm hoạt bát của Tuyết Kiến truyền đến: “Thái Nha! Người còn ngủ mê sao? Dậy đi đón Trường Khanh đại hiệp!”

Trường Khanh đại hiệp? Cảnh Thiên vẫn còn mơ hồ, tại cửa đột nhiên truyền đến thanh âm ôn nhu: “Tuyết Kiến cô nương, không cần làm phiền người.”

Cảnh Thiên không dám tin mà nhìn ra cửa.

Bạch y nhân ấy đứng ở đó, mỉm cười, cũng y như lúc vừa mới gặp.

Cậu đột nhiên chạy đến trước mặt người ấy, đưa tay ôm chặt, khóc đến cực kỳ chật vật.

Trường Khanh có chút không biết làm gì nhìn cậu, Tuyết Kiến đứng bên cạnh cũng mục trừng khẩu góc.

“Chúng ta... đừng xa nhau nữa được hay không?”

Nghe đến lời này, đôi mày Trường Khanh giãn ra, cười thanh thản.

“Được.”

HOÀN

Vâng, thế là hết chuyện ~ Truyện kết thúc OE nhỉ, vì mọi thứ với cả Trường Khanh và Cảnh Thiên, chỉ là bắt đầu lại

~Sao mà mình ghét Cảnh Thiên trong đây quá đi >.

Do dự, không thẳng thắn, không dứt khoát.

Nếu không phải nhờ có Tịch giúp, hẳn cả đời này cũng không thể tìm thấy trân ái ~ Hi vọng quay về rồi thì nhớ mà biết cách nắm lấy đi nhé ~~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-khanh-phu-the-hoi-that-nhat>